

Àlex Fàbregas i els esportistes catalans

A les catalanes i els catalans, quan no estem adormits sota la figuera, mirant-nos el melic amb una atenció obsessiva que mereixeria una millor causa –junt amb els peatges, una de les característiques més definitòries del nostre *fet diferencial*– ens agrada, o més aviat ens convé, donar sempre la culpa *als altres*: als de Madrid, si és possible. La posició, és clar, no pot ésser ni més simple ni més còmoda: són *els altres* els qui tenen, sempre i en qualsevol circumstància, la culpa; mai *nosaltres*.

Les declaracions d'Àlex Fàbregas, el jugador d'hoquei –«*Jugo amb Espanya perquè és amb qui em toca jugar, no tinc cap altra opció. El meu sentiment és català. No sento el mateix escoltant l'himne espanyol que Els segadors.*»–, que van ésser rebudes amb tanta hostilitat per l'espanyolisme més tronat, obligant-lo fins i tot a clausurar el seu compte de Twitter davant de les serioses amenaces (entre elles, algunes de mort) que ha rebut, ens oferien una magnífica oportunitat de capgirar aquesta miserable situació.

Hom podia esperar que els esportistes catalans, i amb major raó encara *tots* els que juguen o han jugat duent la samarreta de la selecció espanyola –de grat o per *imperatiu legal*, se sentin més catalans que espanyols, més espanyols que catalans o *ciutadans del món*, comparteixin o no comparteixin les seves paraules– s'haurien afanyat a redactar un manifest en defensa del seu company. Un manifest, obert per descomptat als esportistes espanyols amb sensibilitat nacional, que li oferís la seva col·laboració, fent-li costat en aquest moment tan difícil com desagradable.

Un manifest que digues, si fa no fa el següent:

Manifest en suport d'Àlex Fàbregas i la llibertat d'expressió

«Els sota signants, esportistes catalans i espanyols que vestim o hem vestit la samarreta de la selecció espanyola en algun moment, volem donar el nostre suport incondicional al nostre company Àlex Fàbregas davant dels injustificats atacs que ha rebut després d'unes declaracions en les quals expressava les seves conviccions nacionals.

Hi estiguem o no d'acord, entenem que aquesta actitud intolerant posa en perill dos dels principis fonamentals de la democràcia: la llibertat de creences i, sobretot, la d'expressió. Principi reconegut no tan sols per la Constitució –al seu article 20: “*Es reconeixen i protegeixen els drets: a) A expressar i difondre lliurement els pensaments, idees i opinions mitjançant la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció.*”– sinó per la Declaració Universal de Drets Humans –Article 19: “*Tota persona té dret a la llibertat d'opinió i d'expressió; aquest dret inclou el de no ser molestat a causa de les pròpies opinions i el de cercar, rebre i difondre les informacions i les idees per qualsevol mitjà i sense límit de fronteres.*”

Entenem, doncs, que ni ell ni cap esportista, sigui quina sigui la seva ideologia –sempre i quan no impliqui l'ús ni la justificació de cap mitjà violent, per descomptat– no ha d'ésser perseguit ni, molt menys, atacat per haver expressat lliurement la seva opinió sobre qualsevol tema, per més conflictiu que aquest pugui ésser o semblar.

Considerem que cal, per damunt de tot, preservar els drets i llibertats individuals, tant més quan impliquen qüestions tan essencials per a una persona com són els de la seva identitat, creences religioses, nacionals o polítiques. Sense distincions de “*raça, color, sexe, llengua, religió, opinió política o de qualsevol altra mena, origen nacional o social, fortuna, naixement o altra condició.*”

Atès que, com bé remarca l'article primer de l'esmentada Declaració Universal: “*Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets. Són dotats de raó i de consciència, i han de comportar-se fraternalment els uns amb els altres.*”

Per tot plegat, els sota signants, donem el nostre recolzament a Àlex Fàbregas i reclamem per a qualsevol persona, esportista o no, més enllà de la seva llibertat de creença o d'expressió, l'inviolable respecte que com a persona mereix.

I convidem, així mateix, a qualsevol ciutadà o ciutadana, amb independència absoluta de les seves creences o ideologies, a afegir-se a aquest manifest en defensa dels drets humans fonamentals.»

Amics Pau Gasol i Xavi Hernández, com a membres actual de les seleccions espanyoles de bàsquet i de futbol, us animem a donar exemple i a recolzar públicament un manifest d'aquesta mena. Si aquest esbós de manifest us sembla més o menys correcte, podeu afegir-vos a la causa del Facebook:

[Manifest en suport de la llibertat d'expressió d'Àlex Fàbregas](#)

dimarts, 7 d'agost del mmxii

© Xavier Serrahima 2012